

א. בדרך

ובדרך אמרה לו האבן :
פעמין כבדו כל כן.
האתה – אמרה לו האבן –
תחזור לביתך הנשכח?

ובדרך אמר לו השים :
קומתך שחה מאד,
איך תגיע - אמר לו השים -
איך תגיע הלוח ומעוד?

ועמדו ציוני הדרך
לא הכירו באיש הדר,
והיו ציוני הדרך
מזדקרים ודוקרים בדרך.

ובדרך קראה לו העין :
שפתיד יבשו בצמא!
ויכרע וישת מן המים
ודמעה נגעה בדמעה.

ב. בבית

אמרה האחות : "אני שכחתי."
"אינני זוכר." – אמר האח.
אמרה הכלה : "אני סלחתי."
אמר האב : "אנכי לא אסלח."
והאם עמדה בחלון ושתקה :
הוי, איזו דרך ארצה!

אמרה האחות : "הסופה מיללת."
"הרוח נושבת." – אמר האח.
אמרה הכלה : "נעולה הדלת."
אמר האב : "אנכי לא אפתח."
והאם עמדה ודבר לא אמרה :
רבון העולם, איזו רוח קרה!

אמרה האחות : "חמשה אנחנו."
"גשב ונסעד." – אמר האח.
אמרה הכלה : "השלחן ערכנו."
אמר האב : "כי יאה לנו כן."
והאם דומם הסבין נטלה,
לחמש פרוסות פרסה החלה.

אכלה האחות את פתה כזית,
ביין טבל את פתו האח,
שבחה הכלה את עקרת-הבית,
אכל האב ונאנח.
אז קמה האם, הכלים אספה
ותפתח את הדלת לסופה.

ג. בתשובתו

לא זכאי, אף לא נקי-כפים,
והלב לא חזר בתשובה –
ויכרע על הסף אפים,
וישכב ולקום לא אבה.

"שבעתים מעלתי המעל,
שבעתים חללתי השם,
ועדים השמים ממעל,
כי תמיד הייתי אשם.

ועדים השמים ממעל
שדבק בבשרי החטא,
כי אשוב ואמעל המעל

כי עודני הבן האובד."

האחות בפתח הדלת
ראש השפילה, מחתה דמעה,
הכלה בפתח הדלת
את ידיה פכרה בדממה.

והאח בבית פנימה
לא יצא לקראתו, לא קרב,
ויבט מן הבית פנימה
אל אחיו השוכב על הסף.

רק האם נשאה את פניה
ופניה היו קורנים :
"הינו-הך אם צדיק או פושע,
ובלבד שחזרת, בני.

לעולם לא יסלח אביך,
לא סליחות הוא אגר בלב.
קומה, בני, וקבל מאביך
את ברכת חרונו האוהב."